

Norah D. B.

Bevésődés

Pityunak és Tamásnak

Norah D.B.
Bevésődés

Szeretet nélkül.

Ebben a két szóban benne van Sarah Bradshaw egész élettörténete.

Szeretet nélkül.

Christopher Millard elbeszélése

1935 nyarán történt. Rettenetes volt az a nyár. A terheik alatt amúgy is roskadozó munkanélkülieket szinte leteperte a fullasztó hőség. Köztük apámat is. A két évi házmesterkedés koravén embert csinált belőle. Akadt valami munkám. A 86. utca és a Lexington Avenue sarkán dolgoztam egy újságos standon. Minden szombatról vasárnapra virradó éjszakát ott töltöttem. A felvágatlan újságokat kellett összeraknom. Este 9:00 re értem oda, és másnap délelőtt 10:30 kor végeztem. Tizenhat éves voltam és anyám nem engedte, hogy elmulasszam a misét. Útban hazafelé bementem a Szent-Ágoston templomba a 11 órai misére. Az utolsó percben érkeztem. Beültem az egyik majdnem üres padsorba, és azonnal elaludtam. Alig hunytam le a szemem, mikor éreztem hogy valaki gyöngéden oldalba bök. Gépiesen beljebb húzódtam, hogy helyet adjak az újonnan érkezőknek. Ismét meglöktek. Erre már Kinyitottam a szemem. Majdnem egy percig tartott amíg felfogtam a látványt. Azután vettem egy nagy levegőt és átengedtem őket. Az idősebb nőre csupán egy pillantást vettem. A fakó őszes szőke haj és a fáradt arc nem keltette fel az érdeklődésemet. Miközben elhaladt előttem valami bocsánatkérés-félét motyogott. A lánya volt az aki egészen kihozott a sodromból. Hamvasszőke hajkoronája csillogó arany keretbe foglalta arcát, vad metszésű szája érzékeny vöröslött, ajka kissé szétnyílt, látni engedte vakító fehér fogsorát. A szeméről külön könyvet lehetne írni. Azokról a kissé távol ülő világosbarna, de a pupillák körül méregzöldbe játszó szemekről. Ez a szempár mágnesként vonzotta, sőt észrevétlenül rabul ejtette az embert. Megpróbáltam a mélyére hatolni, de láthatatlan falba ütköztem. Nem nézett rám, úgy ment át előttem, mégis mintha áramütés taglózott volna le. Anyja, aki kétszer akkora volt mint ő hozzám sem ért. A lányának nem volt elég ugyanannyi hely. "Bocsánat"- suttogta elfojtott kuncogással. Dadogtam valamit, de hangomat elnyomta a térdre ereszkedő hívők ruhájának suhogása. Én is letérdeltem, közben oldalt pillantottam. Ő is térdelt már, kezét összekulcsolta, szemét lesütötte. Mellette az anyja fejét kezére ejtve halkán imátkozott. Tekintetem visszatért a lányhoz. Teste megfeszült a könnyű vászon nyári ruhában. Becsuktam a szemem, próbáltam imádkozni. Néhány másodperc múlva kezdtem magam jobban érezni. Lehunyt szemmel sokkal könnyebb volt. Éreztem hogy a lány kissé közelebb húzódik hozzám, combja könnyedén az enyémhez nyomódott. Kinyitottam a szemem, ránéztem. Behunyt szemmel imádkozott. Mintha észre se vette volna hogy egymáshoz értünk. Kissé elhúzódtam tőle, velem együtt mozdult, a szemek közben továbbra is csukva. Most már egészen a pad szélén voltam. Még egy mozdulat és kiesem. Igyekeztem hát nyugton maradni, az ígéremre figyelni, hasztalan. A sátán az oldalamon. Nagy nehezen véget ért az ima, a gyülekezet feltápáskodott. Csak ekkor mertem ránézni. Ő nem nézett felém. Tekintetét mereven előre szegezte. Ki akartam lépni a padból de addigra már előttem állt. Hátra léptem, hogy ne álljam el az útját, erre ő is visszalépett. Megzavarodtan, ő azonban udvariasan elmosolyodott, és maga elé engedte az anyját a sorok közötti átjáróba. Azután lassan szembefordult velem. A szemébe bámultam. Ilyen csúfondárosan kacagó tekintetet még életemben nem láttam. Emésztő tűz mart a lelkembe. Elmosolyodott, és hirtelen szavakat hallottam, noha esküdni mertem volna, hogy nem mozgott a szája. "Jól mulattál, Chris?" -ezt lehelte felém. Csak mikor már eltűnt a kitóduló tömegben, döbbsentem rá, hogy tudja a nevemet. Lassan megindultam a padosorok között, azon törtem a fejem, hogy ki lehet ez. Talán jobb lett volna, ha sosem derül ki.

2. fejezet

Sarah benyitott a cukorkaüzletbe és egy pillanatra megállt az ajtóban, amíg a szeme hozzászokott a félhomályhoz. Haja, amelyet a ragyogó nap hátulról világított meg, szinte féhéren ragyogott. Érzéki ajka puhatolózva mosolyban nyílott szét. Odament a pulthoz. Senki sem volt a boltban. Egy pénzürmével türelmetlenül megkopogtatta a márványlapot. Azonnali válasz érkezett az üzlet hátsó részéből, ahol Mr. Lenox szobái voltak.

- Pillanat, pillanat. Rögtön jövök.

- Nyugodtan, Mr. Lenox - kiabálta - csak én vagyok. Megvárom.

Az öregember megjelent a hátsó szoba küszöbén.

- Sarah! - kiáltott fel, hangjában öröm csendült. - Mivel szolgálhatok?

- Adjon nekem öt szál Twenty Grandet - mosolygott rá a lány.

Az öregember gépiesen hátrafordult a pulthoz, azután tétovázva megállt. A válla fölött kérdőn pillantott vissza a lányra.

- Adj csak Mr. Lenox - szólalt meg gyorsan Sarah - van egy ötösöm.

Mr. Lenox fogott egy kibontott csomagot, óvatosan kirázott belőle öt szálát, letette a pultra a lány elé. A fehér cigaretták szinte világítottak a piszkos-szürke márványon. A lány lassú mozdulattal a szájába dugta. A pulton heverő gyufásdoboz felé nyúlt. A férfi megelőzte, egy égő gyufaszálat tartott elé. Sarah a láng fölé hajolt, és mélyet szívott a cigarettából. Élvezte, ahogy a keserű, maró füst visszaszivárog a tüdejéből.

- Jaj, ez isteni - sóhajtott fel. Az öregre pillantott. - Már azt hittem sohase lesz vége a sulinak. Egész nap rá akartam gyújtani, és még egy slukkot se kaptam senkitől.

A vénember visszaneézett rá.

- Hol voltál, Sarah? - kérdezte. - Egész héten nem láttalak.

A lány ránézett, egyenesen a szemébe.

- Le voltam égve - felelte nyíltan - már így is épp elég pénzzel tartozom magának.

Az öreg rákönyökölt a pultra, megnyerőnek szánt tekintettel nézett vissza a lányra. - Miért csinálod ezt, Sarah? - kérdezte szemrehányóan. - Hát kértem én már tőled pénzt?

Sarah megint szívott egyet a cigarettából és nem válaszolt. Mr. Lenox átnyúlt a pulton és megragadta a lány szabad kezét.

- Tudod, hogy mindig örülök, ha látlak.

Sarah lenézett a kezére, próbálta kiszabadítani.

- Maga mindegyik lánynak örül, mindet szereti.

- De egyiket sem úgy, mint téged - felelte az öreg komolyan. - Téged mindenkinél jobban szeretnék látni, Sarah. Mindig is te voltál a kedvencem, már kisbaba korodban is.

A lány kiszabadította a kezét és felkacagott. - Hiszem, ha akarom?

- Komolyan mondom - erősködött a férfi - senki másnak nem hitelezek. Nincs senki, aki három dollár huszonöt centtel tartozna nekem, és még csak nem is szólok miatta.

- Na és Francesca? Ő is tartozott.

- Igen, de kifizettem vele. Tőled meg még egyszer sem kértem.

Sarah szó nélkül hátrább lépett a pulttól. Az öreg félreértette.

Kifestettem a hátsó szobákat szép halványzöldre. Azon gondolkodom, az üzletet is megcsináltatom, ha lesz rá pénzem. Sarah erre megint felnevetett. - Úgyis tudom, hogy mindenkinél több dohányja van.

Sarah, megfordult kifelé indult, elhaladt az édességpult üvege előtt. A vénembernek elakadt a lélegzete: Az üvegen kirajzolódtak a fiatal test körvonalai. A duzzadó mellek nekifeszültek a könnyű fehér blúznak

- Akarsz egy kis édességet? Mit kérsz?

Sarah nevető szemmel nézett vissza rá és kisétált az üzletből. Az ajtó becsukódott mögötte. A lány arany hajának ragyogása nélkül a bolt hirtelen üres lett és szürke. Az öreg, mintha csatából érkezett volna, megfordult és visszaballagott a hátsó szobába.

A kora júniusi napsütés szivacsos lágyságúvá olvasztotta a város utcáin az aszfaltot. Vad erővel kezdődött vissza a bérkaszárnnyák sima beton falaival, belemart egyenesen az emberek arcába. Sarah egy pillanatig habozott az üzlet ajtajában mielőtt kilépett volna a tüzes utca poklába. Szeme az utcát fürkészte, valami életjelet keresve. Az utca majdnem teljesen üres volt, csak a Second Avenue sarkánál játszott néhány gyerek. A cigarettát kis táskájából csúsztatta, majd fellépett a járdára. A forrósága az arcába csapott, sűrűn hunyorgott. Érezte, hogy testét elönti az izzadtság. Kedvetlenül indult hazafelé. Tétovázott. Ha nem lett volna olyan meleg, biztosan nem menne még haza. Bárcsak volna pénze, hogy beülhessen egy moziba. A 86. utcában a mozinak hűtött a nézőtere: ventilátorral fújják be a hideg levegőt. Egy tízesért ott tölthette az emeleten az egész napját, és megússza a hőgutát.

- Sarah! - harsant föl egy leányhang mögötte. Francesca volt, Sarah barátnője. Sarah megvárta, amíg odaér hozzá Francesca Lembezi. Már a neve is csupa zene. Fogalma sem volt milyen szép. Sarah nézte, amint közeledett. Magas, karcsú lány volt, fájóan naiv, Sarahnak nagyon gyakran kellett megvédenie, néha eszement ötletei támadtak.

- Hová mész, Sarah? - kérdezte kicsit még lihegve.

- Haza - felelte Sarah röviden. - Rohadt meleg van az utcán.

Francesca csalódott arcot vágott.

- Gondoltam elmehetnénk moziba. Van pénzed? - kérdezte Sarah barátnője csalódott arcot vágva.

- Jézusom, hát mindenki le van égve!

Csöndben lépkedtek fölfelé néhány lépcsőfokot egymás mellett. Francesca ismét megszólalt.

- Ki van otthon? - kérdezte.

- Gondolom mindenki - válaszolta Sarah. - Anyám nem megy munkába négy előtt.

Anyja takarítónő volt egy belvárosi irodaházban, hajnali kettőig dolgozott.

- A mostohaapád is?

Sarah tekintete elsötétedett. - Mi az, hogy! Mióta balesete volt, nincs az a pénz, amiért visszamenne dolgozni.

Henry, Sarah mostohaapja azelőtt egy autójavító műhelyben dolgozott, egy apró figyelmetlenség és kis híján odalett a jobb karja. Azóta otthon ült és egész nap a tévét nézte és a sört vedelte. Francie fura képet vágott

- Valamelyik nap megállított a lépcsőházban.

Sarah a barátnője felé fordult.

- Mit akart?

- Rólad kérdezgetett.

- Hát, hogy miket szoktál csinálni a fiúkkal, meg ilyesmi.

Sarah egy pillanatra elgondolkodott.

- Engem is folyton kérdezget.

- Mit mondtál neki?

- Semmit - felelte Francie - Nem vagyok hülye. Sarah megkönnyebbülten sóhajtott fel.

- Nagyon szeretne találni valamit ellenem. Gyűlöl.

- Tudom - mondta Francesca - van, hogy felhallatszík az ordibálása. Francie Sarahék feletti lakásban lakott.

- Mindig ordít - felelte Sarah.

Már majdnem a házhoz értek. Ebben a háztömbben teljesen egyforma lakások voltak. Ugyanaz a jellegtelen barna téglá mindenütt. A bejáratnál megálltak, majd elindultak felfelé a lépcsőn.

Ekkor elnyújtott füttyentés hangzott fel az utca túloldaláról. Mindketten megfordultak. Három fiú lépett ki a szomszédos játszóteremből, a lányokat nézték. Miközben a fiúk egymás közt suttogtak valamit, Sarah megpróbálta felismerni őket. Aki utánuk füttyentett, ő Phil, ugyanabban a háztömbben lakott, mint ők. A másik kettőt nem ismerte. Mind a két ismeretlen fiú magas volt. Az egyik szőkésbarna, szelíd kék szemű. A másik fekete hajú, jóképű, arcéle görögös, ajka telt és érzéki. Egy másodperc múlva a szőke búcsút intett és elindult a másik irányba. A másik két fiú a lányok felé tartott. Phil vékonydongájú, vörös hajú fiú volt, nem volt a lányok esete, de csak őt ismerték.

- Mit csináltak lányok?

- Semmit. Épp indultunk felfelé.

- Mike meg én elmegyünk kocsikázni egyet. Nem jöttök?

Francesca szeme Sarahra villant, mint oly sokszor. Mike elétette és a gyönyörű Buick sportkocsijára mutatott.

- Na ne! Ez nem fog menni! Csattant fel Sarah.

Mike zavarba jött.

- Csak nem ülünk be egy lopott kocsiba egy idegennel!

- Ez nem lopott kocsi, az enyém.

Sarah kételkedve nézett rá...

- Biztos... Ezért nem jött el a haverod.

- Chrisre gondolsz? Vissza kellett mennie dolgozni. Besegít a faterjának, házmester az öreg.

Sarah elvesztette az érdeklődését. Valami furcsa, ismeretlen szomorúságot érzett. Christ egyáltalán nem érdekli. Csak úgy faképnél hagyta. Faképnél! Ez a szó úgy hangzott, mint egy pofon!

Ez szokatlan, eddig a fiúk csak úgy ügettek a nyomában, kivéve ezt az egyet.

- Gyere Francie, menjünk - mondta, mielőtt még a barátnője meggondolhatta volna magát.

Mike csak bámult utánuk.

Ahogy Sarah közeledett az ajtajukhoz, nyomban meghallotta a halk gyereksírást. Gyorsan belépett a lakásba. A gyereksírást egyre csak erősödött, már-már a dobhártyáját hasogatta. Az előszoba felől lépések hangzottak. A lány arrafelé fordult. Ott állt Henry Keegan, a mostohaapja. Nadrágja lötyögött rajta. Balesete óta nagyon lefogyott, inget nem viselt, csak egy atlétatrikót. Ravasz zöld szeme sunyin bámulta a lányt - Miért sír? - kérdezte Sarah a hálósoba felé mutatva.

- Hol voltál? - üvöltötte a férfi.

- Suliban - felelte szűkszavúan.

- Az nem tarthatott ilyen sokáig!

- Utána csak bementem a cukorkaboltba és Francieval jöttünk haza.

Sarah a hálósoba felé indult, mostohaapja megragadta a karját és visszaperdítette. A lány jeges tekintettel bámult vissza rá.

- Anyád sem tudott megvárni, aggódott miattad. Tudod, úgyszincs valami jól.

- Sokkal jobban lenne, ha visszamennél dolgozni és nem neki kéne éjszakánként takarítani járni - vágott vissza Sarah.

A férfi ütésre emelte a kezét.

- Üss csak meg! Mire vársz? - ingerelte Sarah.

- Rohadt kurva! - átkozódott a férfi.

- Élősködő dög! - sziszegte a lány - Tudod, hogy anyu kirúgna!

A férfi keze lassan lehanyatlott.

- Ha nem lettünk volna olyan jó barátok szegény apáddal, most nem törődnék veled.

- Őt hagyd ki ebből! - csattant fel Sarah - Ő legalább férfi volt, gondoskodott a családjáról. Nem heverészett egész nap, sört vedelve.

A mostohaapja, Henry ezúttal védekezésre kényszerült. Sarah diadalt érzett

- Anyád nem akarja, hogy visszamenjek. Aznap meg is halhattam volna, majdnem elvesztettem karom.

- Biztos, hogy az ígéreted miatt ülsz itthon? Nem félelemből?

A csecsemő egyre hangosabban sírt. A férfi végre elfordult a lánytól.

- Eredj! Nézd meg mi baja a húgodnak! - mondta.

A hálószoba ajtaja becsukódott a lány mögött. A férfi a hűtőszekrényhez ment és nagy szakértelemmel felpattintott egy újabb doboz sört.

- Ringyó! Nincs rá más szó. Ezen nem lehet változtatni. Ilyen mióta az anyja megmondta neki, hogy összeházasodnak. Még csak három éve. egy évvel azután történt, hogy Sarah apja meghalt.

...

Akkoriban mindketten egy építkezésen dolgoztak. John húsz emelet magasságból lelépett egy acélgerendával. A palló, aminek ott kellett volna lennie, nem volt ott. Ilyen egyszerű. Az emlék hatására Henry kis híján rosszul lett. Talán ő is fél. Nem akar meghalni. Az autó javító műhelyben szinte nem voltak biztonsági intézkedések, egymást érték a balesetek. Henry tehetetlennek érezte magát, ráadásul valahányszor Sarahra nézett, barátját Johnt jutatta eszébe. Ugyanaz a magabiztos járás, szőke haj, szemek, amelyek mélyére mindig is lehetetlen volt behatolni. Mégis mágnesként vonzották az embert. Henry úgy érezte, csapdába került.

3. fejezet

Hajnal volt, mikor Catherine, Sarah anyja kinyitotta a lakásuk ajtaját. Egy pillanatra megállt a küszöbön és elgyönyörködött az alvó lány szépségében. Ébren már majdnem kész nőnek látszott, de most olyan volt, mint egy kisgyerek. Vonásai kisimultak, nyugodtan lélegzett. Belépett a szobába és a kiságy felé fordult. Megsimogatta a csecsemőt. Az érintésre a kicsi halkán nyöszörögni kezdett. Catherine gyorsan visszafordult Sarah felé. A lány szeme már nyitva volt.

- Jó reggelt mama - mosolyodott el.

Odament az anyjához és arcon csókolta. Eközben már a kicsi is felébredt, Catherine Sarah ágyára rakta, gyakorlott mozdulatokkal kibontotta a pelenkából. Sarah elővett egy tiszta pelenkát a szekrényből és odanyújtotta az anyjának.

- Etesd meg Aprilt - mondta Catherine - addig megcsinálom a reggelidet. Nem akarom, hogy elkéss az iskolából. Sarah egy lavórban gyorsan megmosakodott. A WC a folyosóról nyílt. Így is lehet élni, gyorsan visszatért.

- Kéne reggeli, April?

April gyönyörű kék szeme mosolyogva nézett rá. Csöpp kezével az üveg után nyúlt.

- Olyan édes vagy - mondta a lány, miközben a húga szájába dugta a cumisüveget.

- Ugye nem esel le az ágyról, amíg Sarah felöltözik?

April boldogan cuppogott. Sarah kibújt pizsama felsőjéből, egyetlen mozdulattal belelépett a bugyijába, miközben kinyúlt a komódon lévő melltartójaért. Ekkor hirtelen fény világított a szemébe, a komód feletti tükörbe pillantott. A háta mögött nyitva maradt az ajtó, kilátott a konyhába. Henry az asztalnál ült és őt figyelte. Sarah szemébe kiült a megvetés. Gyorsan becsukta az ajtót és befejezte az öltözést.

- Fegyvert kell szereznem! - gondolta a lány. Henry, ahogy telt az idő egyre veszélyesebb ellenfélnek bizonyult. - Persze, de hogyan?

Sarahnak nem volt pénze, de volt egy ötlete. Emlékezni kezdett a feketehajú baljós tekintetű fiúra, aki kocsikázni hívta őket Francescával. Őt fogja megkeresni, igen ez lesz a megoldás. Ebben megnyugodva felkapta a gyereket és kísért vele a konyhába. Átadta Aprilt az anyjának és leült.

- Már megint zabpehely? - nézett a tálba?

- A zabpehely nagyon egészséges, edd csak meg! - mondta Catherine.

Sarah nem nyúlt az ételhez. Egy cigire vágyott. Elgondolkodva nézett az anyjára azon tűnődve, hogy rá merjen-e gyújtani a reggeli előtt. Elvetette az ötletet.

- Nem vagyok éhes - mondta.

- A zabpehely nem felel meg a kényes ízlésednek? - kérdezte Henry akadozva. - Talán jobban örülnél egy kis ham and eggsnek?

Sarah hidegen bámult rá.

- Az igazat megvallva - mondta - jobban.

- Hát nem szörnyű? - gúnyolódott tovább a férfi. - Szerintem szegyélli, hogy ilyen szegények vagyunk.

- Nem lennénk ilyen szegények, ha képes volnál megválni a söreidtől és elmennél dolgozni. - vágott vissza Sarah.

Henry elkeseredetten tárta szét a karját a felesége felé.

- Egyáltalán nem tiszteli a szüleit - mondta.

- A szüleimet, azokat tisztetem, de téged nem! - Sarah most már üvöltött.

- Elég volt, Sarah! - csattant fel az anyja.

- Mondd meg neki, hogy ne cseszegessen állandóan - felelte a lány. Felemelte a kanalát, belekóstolt a zabkásába. Ízetlen volt.

- Apádnak igaza van - folytatta Catherine - illendőbben kellene vele beszélned. Ő csak a javadat akarja.

- A nyavalyát! - robbant ki Sarah lecsapva a kanalát. - Nem törődik az mással, csak saját magával. - Felpattant. - Ha volna benne egy kis emberség, nem hagyná, hogy egész éjjel dolgozz, mialatt ő itthon ül a bűdös atlétatrikójában! Élősködő pióca!

Catherine keze villámgyorsan csattant Sarah arcán. Hirtelen vágni lehetett a csöndet. Sarah az arca elé kapta a kezét. A fehér ujjlenyomatok körül bíborvörös lett a bőr. Csodálkozás ült a szemében.

- Megütöttél - mondta az anyjának elborzadva. Catherine érezte, hogy fojtogatja a sírás. Sarah szeme megtelt könnyel. - Sajnálom anyám - mondta lágyan - borzasztóan sajnálom. - Mintha azért kérne bocsánatot, mert megütötte az anyját. Megfordult és csöndben kiment a konyhából. Most az egyszer túl messzire ment - gondolta. Catherine és Henry - úgy érezte általában miatta veszekedtek. Ezt a pofont most megérdemelte - sokszor ő az oka mindennek. Magát hibáztatta a mai reggelért is. Csendben meg kellett volna enni a reggelit, akkor nem lett volna semmi baj, de Sarah néha egyszerően nem bírta a heves ír vérével, azután persze általában mindent megbánt, de túl későn. Nem érdekelt, hogy Henry hogy

bánik vele, de az anyja előtt nem akart veszekedést, olyan gyengének, fáradtnak és sebezhetőnek látta mostanában.

Catherine két másik nő között ült a hosszú padon, megadóan várta, hogy rá kerüljön a sor. Már nem tarthat sokáig, csak egy nő volt előtte. A szoba sarkában a betegfelvételnél egy fiatal ápolónő a kartonokat böngészte. Egy segédorvos állt meg a pult előtt, mondott valamit az ápolónőnek. Az bólintott és felvette a következő két kartont.

- Mrs. Jones, négyes fülke, Mrs. Keegan, ötös fülke, tessék, kérem.

Catherine és a mellette ülő nő egyszerre állt fel. Egymásra mosolyogtak, így váratlanul sorstársak lettek. Catherine odalépett a pulthoz. A nővér a kezébe nyomott egy üveget.

- Ebbe kell majd vizeletet venni - mondta - adja majd oda a doktor úrnak.

Catherine belépett az ötös fülkébe, gondosan behúzta maga mögött a függönyt. Módszeresen levetkőzött és előkészült az orvosi vizsgálatra. Leült egy székre és várt. Általában tizenöt percbe tellett, hogy a doktor megérkezzen. Ezúttal csaknem fél órát várt. Átfutotta gyorsan Catherine kartonját

- Mrs. Keegan?

- Igen, doktor úr - bólintott Catherine.

- Dr. Richards - mutatkozott be az orvos. - Mióta terhes?

- Két hónapja - válaszolta Catherine.

Az orvos egy pillanat alatt végzett a vizsgálatával. Az utolsó szülés császármetszéssel történt, ismét császármetszésre lesz szükség.

- Miért esett teherbe, Mrs. Keegan? Az újabb terhesség, hiszen tudja, az életét veszélyeztetheti.

Catherine vállat vont.

- Ezeknek minden olyan egyszerű, úgysem értenék meg. - Az orvos még visszaszólt csak úgy a válla fölött. Begyakorlott mondatokat mondott, tudta, hogy úgyis fölösleges. - Sok napfény, friss levegő. Pihenés, sok vitamin, tápláló ételek. Egy hónap múlva jöjjön el újra.

- Mikor fog megszületni a baba? - kérdezte Catherine.

Az orvos most végre ránézett.

- Ezt a babát nem szabadna megszülnie, mindketten rámehetnek - de ha megtartja, novemberben vagy decemberben. - Az orvos sarkon fordult és kiment.

Catherine megnyugodott - nincs is olyan nagy baj. Egészen októberig még dolgozhat. Felöltözött és kiment. Az ápolónőnél befizette az ötven centes vizsgálati díjat és kilépett az utcára. A saroknál odalátszódtak a Szent Ágoston templom tornyai. Elhatározta, hogy bemegy és megkeresi O'Connor atyát, csodálatos ember. Ő biztosan tudni fogja, hogy mit kell tennie.

Catherine belépett a templomba. Várt, míg szeme hozzászókkott a templom sötétjéhez. Leült a padba és várt O'Connor atyára. Minden vasárnap járt templomba. Ismerte és nagyon szerette a fiatal papot. Hozzáfordult mostanában egyre többször a sokasodó bajok közepette. Nem kellett sokáig várakoznia, előlépett a pap. Magas, széles vállú, harminc év körüli, vörösszőke, zöld szemű férfi volt. Ő is ír, akárcsak Catherine, így megtalálták a közös hangot.

- Dicsértessék, Mrs. Keegan - nyújtotta a kezét Steve O'Connor atya kérdően nézve Catherinere.

- Dicsértessék, atyám - válaszolta Catherine - Köszönöm atyám, hogy fogadott. Mostanában sajnos elég gyakran feltartóztatom - mosolygott fel rá Catherine most már oldottabb hangulatban.

- Magam is hajlok a nagy lélegzetvételi gyónásokra - mosolygott O'Connor atya és elfoglalta a helyét a gyóntatószékben. Catherine fokozatosan meggyónt mindent kezdve azzal, hogy ma reggel megütötte a lányát a folytonos veszekedésekig. Az új terhességet is elmesélte.

- A legnagyobb baj Atyám, hogy kezdettől Sarahnak volt igaza. Nagy hiba volt ez a házasság, olyan jól megvoltunk ketten. A férjem a balesete óta nem dolgozik, én tartom el a családot. Szinte már gyűlölöm a férjemet.